

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 3. 2010, č. j. 58 Ca 21/2003 - 220,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Františku Drlíkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1920 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

V podání ručně psaném a téměř nečitelném ze dne 16. 10. 2002, jež bylo adresováno Krajskému soudu v Ostravě, žalobce uvedl, že podává žalobu proti pravomocnému rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 11. 10. 2002, č. j. OSV - 1535/02/SV - 313, o poskytování dávky sociální péče. Současně žalobce požádal o ustanovení advokátky Mgr. Pavly Flodrové pro řízení před krajským soudem.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 14. 5. 2003, č. j. 58 Ca 21/2003 - 21, ustanovil žalobci pro řízení opatrovnici Bc. D. B. Kasační stížnost podaná proto tomuto

usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 Ads 50/2004 - 71.

K žádosti žalobce soud usnesením ze dne 20. 2. 2004, č. j. 58 Ca 21/2003 - 40, ustanovil zástupce z řad advokátů pro řízení o žalobě, a to Mgr. Pavlu Flodrovou. Usnesením ze dne 29. 3. 2004, č. j. 58 Ca 21/2003 - 48, nebylo vyhověno návrhu žalobce na vydání předběžného opatření. Dále bylo rozhodnuto tak, že věci krajského soudu vedené pod sp. zn. 58 Ca 21/2003 a sp. zn. 58 Ca 22/2003 se ke společnému projednání nespojují, a žaloby vedené pod sp. zn. 38 Cad 27/2003, sp. zn. 38 Cad 2/2004 a sp. zn. 38 Cad 5/2004 se ke společnému projednání s věcí sp. zn. 58 Ca 21/2003 nespojují. O kasační stížnosti žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 Ads 12/2004 - 77, tak, že kasační stížnost odmítl.

Usnesením ze dne 7. 12. 2005, č. j. 58 Ca 21/2003 - 85, krajský soud přerušil z důvodu probíhajícího řízení u Okresního soudu v Šumperku o zbavení nebo omezení způsobilosti žalobce k právním úkonům. Podanou kasační stížnost žalobce Nejvyšší správní soud odmítl usnesením ze dne 25. 4. 2006, č. j. 6 Ads 33/2006 - 99.

Usnesením ze dne 11. 3. 2008, č. j. 58 Ca 21/2003 - 106, soud rozhodl o pokračování v řízení.

Přípisem ze dne 27. 3. 2008 žalobce požádal o zrušení opatrovníka a zároveň o zrušení ustanovené advokátky Mgr. Flodrové a aby mu byl ustanoven advokát JUDr. Vohánka. Soud usnesením ze dne 6. 5. 2008, č. j. 58 Ca 21/2003 - 133, návrhu žalobce na změnu advokáta nevyhověl. Podaná kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 6 Ads 75/2008 - 133.

Přípisem ze dne 17. 3. 2009 žalobce znovu požádal o změnu advokáta a ustanovení zástupcem JUDr. Vohánku. Usnesením ze dne 22. 5. 2009, č. j. 58 Ca 21/2003 - 167, byla Mgr. Flodrová zproštěna povinnosti zastupovat žalobce ve věci sp. zn. 58 Ca 21/2003 a žalobci nebyl ustanoven advokát JUDr. Vohánka. Kasační stížnost proti tomuto usnesení krajského soudu byla odmítnuta Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ads 116/2009 - 210.

Usnesením ze dne 1. 7. 2009, č. j. 58 Ca 21/2003 - 171, které žalobce převzal 7. 7. 2009, krajský soud žalobce vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení usnesení odstranil vady podání ze dne 16. 10. 2002 ve věci žaloby proti pravomocnému rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 11. 10. 2002, č. j. OSV - 1535/02/SV - 313. Žalobce byl vyzván k uvedení dne doručení rozhodnutí, jehož přezkoumání se domáhá, k doplnění žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadený výrok rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný, k uvedení důkazů, které žalobce navrhuje provést k prokázání svých tvrzení, a aby byl učiněn návrh výroku rozsudku (jak má soud rozhodnout) a žaloba byla předložena s potřebným počtem stejnopisů napadeného rozhodnutí a příloh ve dvou vyhotoveních. V odůvodnění svého usnesení (výzvy) krajský soud vysvětlil, že podání žalobce v podobě, v jaké bylo soudu doručeno, nelze projednat, protože postrádá zákonem stanovené náležitosti. Žalobce byl poučen, jakým způsobem má doplnění provést, a to zejména pokud jde o vytyčení

žalobních bodů s tím, aby definoval, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce byl upozorněn, že neodstraní-li vady podání v soudem stanovené lhůtě, bude řízení podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuto.

Na uvedenou výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 13. 7. 2009, které označil jako „kasační stížnost, žádost, vyjádření“. V tomto podání na výzvu soudu k odstranění vad podání nereagoval, toliko uvedl, že nedává souhlas k neveřejnému jednání. Dále pak žalobce zaslal krajskému soudu podání ze dne 21. 12. 2009, ve kterém označil 10 spisů, proti kterým toto podání směřuje. Z podání není patrné, čeho se žalobce domáhá ve vztahu k řízení vedenému Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 58 Ca 21/2003. Žalobce v žalobě toliko označil žalobce a žalovaného. Další náležitosti ve smyslu platné právní úpravy podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), žalobce neuvedl, neuvedl rovněž čeho se domáhá.

Usnesením ze dne 19. 3. 2010, č. j. 58 Ca 21/2003 - 220, Krajský soud v Ostravě podání odmítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobu, kterou žalobce podal k soudu, není možno pro její závažné nedostatky projednat, a žalobce v zákonné lhůtě pro podání žaloby toto pochybení, ačkoliv byl soudem vyzván a řádně poučen o následcích nesplnění povinnosti ve stanovené lhůtě, nenapravil. Ve věci tak nebyla dána podmínka řízení spočívající v zahájení řízení podáním k tomu způsobilým. Za této situace soudu nezbylo, než žalobcovo podání odmítnout za použití § 37 odst. 5 věty druhé s. ř. s., neboť ve stanovené lhůtě nebylo doplněno ani opraveno a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat. Žalobce byl soudem poučen o možnosti podání kasační stížnosti proti tomuto usnesení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal kasační stížnost téměř nečitelného obsahu, a současně požádal s odkazem na ustanovení § 35 odst. 6 s. ř. s., aby mu byl ustanoven zástupcem „jeho“ advokát Mgr. František Drlík. V doplnění kasační stížnosti k výzvě krajského soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 58 Ca 21/2003 - 247, jímž byl stěžovateli ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát Mgr. Drlík, a kterým byl stěžovatel vyzván k odstranění vad kasační stížnosti ze dne 8. 4. 2010, stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 3. 2010, č. j. 58 Ca 21/2003 - 220, jež mu bylo doručeno 29. 3. 2010. Usnesení napadá v celém rozsahu a z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) a § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno vyloučenými soudci, bylo jednáno neveřejně v nepřítomnosti stěžovatele. Žaloby jsou podávány stěžovatelem pro porušení Listiny základních práv a svobod, konkrétně čl. 36 odst. 2 a čl. 30 odst. 2, pro odepření práva na zabezpečení ve stavu hmotné nouze. Stejně tak je porušována i Ústava ČR. Soud na osobu stěžovatele útočí, doposud nebyla vyřízena jeho žaloba na zastavení výplaty částečného invalidního důchodu. Rovněž má výhrady k osobě tajemnice krajského soudu a advokáta žalovaného. Dále uvedl, že krajský soud v dalších cca 100 řízeních obsahově shodných argumentuje neustále stejně a vydává rozsudky neveřejně. Stěžovateli je tak odepřeno právo jednat a předkládat důkazy. Krajský soud v Ostravě tak porušil při svém rozhodování podle názoru stěžovatele § 39 odst. 1, § 64 s. ř. s. a § 83 odst. 1 a 2 písm. d) a § 103 o. ř. s. Dále konstatoval, aniž by konkretizoval svá tvrzení, že soud porušil práva stěžovatele

zaručená Ústavou ČR - čl. 1, čl. 3, čl. 4, čl. 10 a čl. 96 odst. 2 a Listinou základních práv a svobod - čl. 1, čl. 3, čl. 6 odst. 1, čl. 10 odst. 1, čl. 30 odst. 2, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2. Ustanovený zástupce uvádí, že mu byl dán stěžovatelem výslovný písemný pokyn při první poradě, aby uvedenou argumentaci do doplnění kasační stížnosti zahrnul. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 3. 2010, č. j. 58 Ca 21/2003 - 220, zrušil. V reakci na poučení o složení senátu Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel s odkazem na § 8 odst. 1 s. ř. s. namítl, že podle jeho názoru jsou soudci Nejvyššího správního soudu vyloučeni z projednávání a rozhodování této jeho věci.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Ostravě, že podání žalobce nesplňuje náležitosti podání, ani náležitosti žaloby, a z těchto důvodů je nepřezkoumatelné. Žalovaný navrhuje odmítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu z hlediska uplatněných námitek, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že v daném případě se jednalo o odmítnutí návrhu, Nejvyšší správní soud se v dalším koncentroval na otázku, zda se krajský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti v uvedeném směru.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti výslovně uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Z obsahu podání lze dovodit, že je namítána nezákonnost rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Daná nesprávnost měla spočívat v tom, že soud odmítl žalobu, aniž by zkoumal její důvody. Z toho lze usuzovat, že stěžovatel se též dovolává důvodů kasační stížnosti, na něž pamatuje ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. - nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Ani jeden z důvodů tvrzené nezákonnosti nebyl Nejvyšším správním soudem shledán opodstatněným.

Podle ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. žaloba musí kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení napadeného rozhodnutí, den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob zúčastněných na řízení, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést a jaký činí návrh výroku rozsudku. Odstavec druhý tohoto ustanovení pak stanoví, že k žalobě připojí žalobce jeden opis napadeného rozhodnutí a že může kdykoliv za řízení žalobní body omezit; rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Podle ust. 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud

řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

V projednávané věci sdílí Nejvyšší správní soud názor Krajského soudu v Ostravě, že podání stěžovatele ze dne 16. 10. 2002 ve věci žaloby proti pravomocnému rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 11. 10. 2002, č. j. OSV - 1535/02/SV - 313, o nepovolení obnovy řízení ve věci poskytování dávky sociální péče, neobsahovalo náležitosti podání ve smyslu § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., tím méně pak náležitosti žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 téhož právního předpisu. Napadené rozhodnutí správního orgánu nebylo vůbec soudu předloženo, nebylo v něm uvedeno, kdy bylo rozhodnutí doručeno či jinak oznámeno žalobci, nebyl v něm označen napadený výrok (výroky) rozhodnutí. Podání neobsahovalo žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce napadený výrok rozhodnutí považuje za nezákonný nebo nicotný. Nebyly rovněž označeny důkazy, které stěžovatel navrhuje provést k prokázání svých tvrzení a podání vůbec neobsahovalo návrh výroku rozsudku.

Z dikce ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. je zřejmé, že jestliže podání neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, soud vyzve žalobce (stěžovatele) k jejich odstranění v přiměřené lhůtě. Tato lhůta byla krajským soudem stanovena na 15 dnů. V usnesení, které obsahovalo tuto výzvu, byl stěžovatel poučen podrobně o tom, jakým způsobem má vady podání odstranit a též poučen o tom, že jestliže tak ve stanovené lhůtě neučiní, bude řízení odmítnuto. Stěžovatel k uvedené výzvě ve stanovené lhůtě zaslal soudu podání ze dne 13. 7. 2009 nazvané „kasační stížnost, žádost, vyjádření“, v němž na výzvu soudu k odstranění vad podání nereagoval, toliko uvedl že nedává souhlas k neveřejnému jednání. Dále pak žalobce zaslal krajskému soudu podání ze dne 21. 12. 2009, ve kterém označil 10 spisů, proti kterým toto podání směřuje. Z podání není patrné, čeho se žalobce domáhá ve vztahu k řízení vedenému Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 58 Ca 21/2003. Nezbyvá tedy než souhlasit s krajským soudem, že žalobce ani tímto doplňujícím podáním vady předchozího návrhu neodstranil a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek pokračovat. Žalobce ve své žalobě označil toliko žalobce a žalovaného s uvedením čísla jednacího a data vydání rozhodnutí správního orgánu. Další náležitosti ve smyslu platné právní úpravy neuvedl. Neoznačil rovněž žalobní body, včetně návrhu rozsudečného výroku, vzdor tomu, že byl krajským soudem podrobně a přesně o těchto náležitostech žaloby a následcích nevyhovění výzvě poučen. Postup krajského soudu, jímž za této procesní situace bylo řízení o podané žalobě podle ust. § 37 odst. 5 věty druhé s. ř. s. odmítnuto, nebyl shledán Nejvyšším správním soudem nezákonným. Krajský soud postupoval zcela v souladu se zákonnou úpravou danou soudním řádem správním a stěžovatelem tvrzená nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., která měla spočívat v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, byla shledána nedůvodnou. Oprávněným nebyl shledán ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť z důvodů výše vysvětlených byla žaloba odmítnuta oprávněně, aniž by soud mohl zkoumat její důvody, jak se stěžovatel mylně domnívá.

Námítkami stěžovatele, které nesměřují do postupu soudu o odmítnutí návrhu, se Nejvyšší správní soud nezabýval.

K námitce stěžovatele uvedené v reakci na poučení o složení senátu Nejvyššího správního soudu, že soudci Nejvyššího správního soudu jsou vyloučeni z projednávání a rozhodování této jeho věci, lze toliko konstatovat, že podle ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. O takový případ by se jednalo, kdyby se v daném případě některý ze soudců Nejvyššího správního soudu podílel na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení u krajského soudu; nic takového však stěžovatel ani netvrdí. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (myšleno u soudu téhož stupně). Námitka vzhledem k uvedenému nebyla shledána důvodnou.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo žalovaného Krajského úřadu Olomouckého kraje na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 6. 2010, č. j. 58 Ca 21/2003 - 247, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. František Drlík; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce k výzvě soudu nevyčíslil odměnu za zastupování stěžovatele, a proto tato mu byla přiznána podle obsahu soudního spisu. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti za dva úkony právní služby po 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za přípravu a převzetí zastoupení a za doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 7. 2010, a dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 320 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1920 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu